

aleksandra hrib

teško dihanje

beg od njih

I

dogovorila se grupica
nekakvih ljudi
da me vodi negde
daleko
"hajde, idemo u kuću"
- dakako!
kuća je velika
zaista velika
bogato uređena
želimo da kuvamo a ne znamo šta
uzećemo žive bele meduze
i u njih staviti komade mesa
ili možda puževa golaća
pečuraka
ja se plašim da sečem ta stvorenja
njihovi pipci kao da me gledaju
bežim odatle preplašena
uzimam bocu vina
želim da pijem ali ne mogu
zove me majka dva do tri puta
ja kažem da sam u redu i da nije potrebno da me zove
ona je srećna i kaže da me voli

II

grupica se razdelila
zavlačila po ćoškovima kuće
ja sam bila sa nekim njim
izgledao je kao jedan meni poznat umetnik
bio je čudan
smešan
jeziv
krenuo je na mene
s kojekakvim mislima u glavi
ja sam ga odgurnula
rekla nemoj
skloni se
on je bio grub prema meni
ja sam vrisnula
uleteli su ljudi
sklonili ga

ja sam spokojna
vidi sad šta si uradio
pena ti ide po ustima
ponižavaš se
otkrila te je otkrila je našu tajnu
našu veliku tajnu
da smo ljudi svi skupa
da ne sme biti sa nama
da ćemo je sada juriti dok nam se ne pridruži
i svi su poprimili nekakve kraste
na svojim licima
čudne crvene nijanse besni pogledi
još su ružniji od punjenih meduza

III

kako sam istrčala iz kuće ne sećam se
kako sam izbegla njihove ujede ne sećam se

kako sam pobegla od njihovih pogrđnih reči
otrovnih pljuvački
prostačkih pokreta
očajnih pogleda
u malenom automobilu
od betona
se vozim
oni me ne jure
neko sedi pored mene
vozim brzo i molim se

IV

zaustavljam se od umora
drhte mi pramenovi kose
moram da se javim mami
ne mogu sad
dolazi jedna
meni pomalo poznata individua
gleda me besno
napašće me
o da hoće kreće ruka ka meni
da me sravni sa zemljom i da zakopa negde moje kosti
ne
stavlja u mi u šaku nekakvo plastično čudo
kružno koje se presavija na pola
lepi čičkom ili tako nečim
on govori i savetuje me
pokušava da mi pomogne na nekakav čudan način
podseća na klovna
šareno odelo kovrdžava kosa
šareni polucilindar
njegovo tužno lice koje ima nadu u sebi
kaže da će mi plastično čudo koristiti
on kaže
"ne dozvoli da se odvoje delovi. naći ćemo te tad."
panika strah trzavica grčevi
kome ja to govorim
hajde da ukrademo automobil
i krademo
verovatno moja sestra i ja
guram nekakvu siluetu van automobila
uskačem
vozim

ali ne vozim ja već moja sestra
sada sam mirna ali srce jako lupa
i držim plastično čudo u šaci
i moram se javiti majci
dvadesetipet propuštenih poziva
sve je od nje a ja joj se ni jednom nisam javila
zovem je
gde si ti zašto se ne javljaš pobogu dete gde si reci mi nešto
odgovori mi na pitanja aleksandra molim te molim te ne
prekidaj vezu šta se dešava reci mi želim da te vidim kako da
ti pomognem šta treba da uradim otići ću do neba zbog tebe
molim te molim te
osećam njene suze kako me guše

V

nisam dobro mama mnogo se plašim neki ljudi me jure izvini
što ti se ne javljam izvini što sam otišla izvini što sam daleko
od tebe plašim se da će se nešto loše desiti molim te mama
oprosti mi ne znam šta da radim vozim se u automobilu ne
znam ni gde se nalazim zovi policiju mama nešto se loše
sprema meni ne dozvoli da se nešto desi tebi izvini

VI

gde se nalaziš da li želiš da pošaljem nekoga po tebe da
dođe da ti pomogne hoćeš da pošaljem strina milu po tebe
hajde doći će ona po tebe i sestru samo reci gde si i u kom
pravcu ideš i ona će istog trenutka krenuti ka vama
ne znam gde sam ali mislim da idemo ka planini ruj ne
verujem da je to blizu reci joj da se ne muči uspeću da
pobegnem samo molim te zovi policiju

VII

zaustavile smo se
zaustavila sam se
izašla sam napolje
gledam u veliku sivu kuću koja je oronula
gde da se sakrijem kuda da pobegnem kako da nestanem
i okrećem se oko sebe
oni će biti oko mene
i nailazi nova silueta izgrađena od meni dve drage osobe
više vuče na jednu
ali ne znači mi ništa jer je sve mutno
možda je to kraj ili početak

silueta je visoka i odevena u crno
želim da viknem njegovo ime ali se plašim
on me prepoznaje i priča mi koješta
govori mi ne možeš pobeći nikada nećeš uspeti
nikada nećeš biti sigurna
kaže mi oni žele da prođeš sa njima sve da te prihvate
da postaneš poput njih
gleda me ja postajem poput njih vidiš li lice mi se cepa
vidim i sada plačem zato što je to on
ali osmeh i zabrinutost sada krasi njegovo rascepano lice
treba da ustaneš protiv njih treba da ih pobediš
pošalješ tamo odakle su došli
gamad pokvarena vidi šta su mi uradili uradiće i tebi
ako se ne suprotstaviš
izvoli

VIII

daje mi nekakvo čudo
trougao šta li je od čega li je mali je lagan
obraća se od mene ti je ovo na tebi je
na tebi je
da nadješ ostale sitnice ukradeš
"ukradi njima drage, plastične stvari ."

IX

u njima je tvoja sloboda

čudno se događa

ja u stanu, pola četiri popodne,
a napolju je mrak, i na vestima pričaju da se nešto
jako čudno događa nešto poput
'nije pomračenje sunca ali sunce nestaje', kažu;
ustanovili su naučnici da nešto se dešava a niko ne zna šta,
a na traci piše da neće niko ni znati,
i ja sam spavala,
i probudim se,
ponovo je pola četiri popodne, nema nigde ljudi,
nema životinja, ništa se ne vidi,
dođem do neke nje,
još su i pootvarani svi prozori u stanu, ja kažem:
što ne spavaš?
ona kaže da nešto ne može da zaspi, a što je još gore;
em što je mrak, nego je napolju pakao, leto je,
trideset i pet stepeni možda i više,
i ja kažem: pa da, toplo je, a ona konstantno ponavlja
da kasnije ipak neće
biti toliko toplo,
da nikada neće biti toplo;
ja shvatim da će se nešto veoma loše desiti
čim je nebo odvratno narandžasto a zemlja crna.

kulen

i onda sledeća neka petnaesta scena,
ja sam u kuhinji i da li sam kakav kulen tražila ili tako nešto,
i vidim u jednom trenutku da ga je previše,
a u drugom premalo,
i zapisujem u notes,
zaboga tačno se sećam;
"danas je ponovo nestalo kulena, ja ga ne volim,
a kad ga ima previše ja ga raspodelim, malo ovaj rođendan,
malo ono slavlje;
odlučila sam da zovem onu decu pa da kod njih kupim kulen,
oni sada skaču oko mene, ti mali crnci;
pozvala sam i svog psihijatra, neki marković,
pozivni je +234 kao za nigeriju ,
i on reče kako će doći da prisustvuje tom
radosnom događaju kupovanja kulena;
šta ćeš, moraš imati prijatelja."

voda

vreme je da se uđe u vodu,
neko kaže,
ali iako je mima izgleda tako strašno,
na dnu su morski ježevi pa moraš obuti nekakve cipele
da ne bi zgazio na njih,
moram obuti svoje crne cipele na štiklu od sedam
santimetara
zato što nemam ništa više,
gazim po sirotim ježevima, bušim, ubijam,
voda je tamna ali prijatna, nebo sivo,
svi su srećni a kiša samo što ne padne,
iznad nas su visoke stene, vrlo hrapave, vrlo oštre,
hajde uhvati se za njih,
trebalo bi da izađemo iz vode,
i ja bih izašla da me nije strah da uništim cipele,
pak izlazim i stavljam iste,
prljave u plastičnu kesu,
nekako sam još uvek u vodi a stene me penju na sebe.

vratiti se

I

iz dalekog grada
kasno je
da uhvatimo autobus
da nam bude toplo
da više ne kisnemo
da li imamo novca
nemamo
da li nas neko može povesti
sedi ti sa mamom bratom i dragim prijateljom
pozadi
sedi i veseli se sa njima
a ovaj dečko će da vozi
on će da vozi vrlo brzo
ulicama pustog grada
vi se smejte a
on će sumanuto da skreće
pod nenormalnim uglovima
vešto će okretati volan
naleteće na kamion
jedino ćeš ti preživeti

II

plakaćeš hitro
hej samo polako
suze se neće istrošiti
nestati
usporiti
pada kiša
gledaj ovo iz druge perspektive
sama si na ovome svetu
dok posmatraš leševe iz kola

III

sada treba obavestiti rodbinu
tvoga prijatelja
stavi crne naočare
kao u filmovima
kada audrey hepburn želi da sakrije
tugu u svojim zenicama

dođi do njegovog brata
reci mu da mora da sedne
ne
težak je ovo teret za tebe
okreni se
odlazi
spazi njegovu sestru

IV
padni na stolicu
plači
u daljini gledaj uništen automobil
i njih u njemu

V

u trenutku pomisli da se treba vratiti kući
u kojoj nema nikoga
pozovi neku prijateljicu kasno uveče
reci joj da te boli
da se plašiš praznog stana
svakog narednog dana
i belog svetla što iz dnevne sobe izlazi i
pada na trotoar natopljen crnom kišom
neka te uhvati za ruku
prođite tuda
gledaj u bele sijalice i belo svetlo
peku te oči

ono što je

jezivo kada sanjaš sebe
jeste to da i u snu spavaš
i sanjaš kako želiš da se probudiš
pa počneš da stenješ i
ispuštaš nečujne krike
grebeš po zidu
češeš se po licu
stiskaš oči
misliš na majku
i na njene snove
a zatim osetiš kako padaš sa kreveta
bolno se nadaš da će ona čuti
tvoju težinu kako para tepih
dok vrištiš u sebi
zapomažeš da te probudi
želiš da se ištipaš ceo jer
zaglavljen si u mehanizmu sata
i u glavi ti odjekuje njegovo sporo kucanje
ono što je najgore je
kada odustaneš i prihvatiš
da umreš unutar tog starog sata
ti se probudiš za stvarno
i osetiš život

pena

na sve strane bila je pena
kada me je neko povukao
za ruku
i počeo da vuče ka sebi
dok sam pričala sa ljudima
koje ne volim
dok sam im objašnjavala
da je bolje
ujediniti se
dok sam od sebe pravila
bolju osobu

u šumi

od betona i metala
odigrava se tragedija
ja se mislim
biće sve u redu
dok sediš pored mene
dok komarci ne zuje oko nas
nije u redu
kada te juri dvadesetoro ljudi
a ti si sam i kriješ se
iza betonskog bloka

nailaze naši poznanici i možemo da se prikažemo
ja se mislim
kraj je
a ti mi kažeš da su me izujedali komarci
i u razbijenom prozoru ja vidim ujede
čelo – dva ujeda
levi obraz – jedan ujed
desna strana vrata – tri ujeda
hitna pomoć dolazi i odvodi naše stradale poznanike
ja ih ne sustižem, mašem im dok voze u rikverc
medicinska sestra prevrće očima
grliš se sa preživelim i svima su oči pune suza
jer trebalo je da to sve bude igra
a nije

crno mi je i padam na mokru zemlju
mantil se cepa i cipele raspadaju
svi se i dalje grlite
vidim točkove kako idu prema mom licu

lav

došla sam u neki grad, neko mesto,
vrlo čudnih boja, zelenih, žutih, roze i narandžastih,
ima puno metalnih merdevina boje dečijih bombona
i na njima su nekakvi natpisi koje ne mogu da razaznam
ali ne marim jer nailazi gomila ljudi
koja je preplašena
i svi žele nešto od mene
posebno jedan dečko koji je nemac a možda i mađar
ko će ga znati,
on želi potpuno drugačije stvari
poput šetnje po keju mog ili njegovog grada,
i on želi da se sakrijemo od nečega,
ali da provedemo vrlo romantičnu noć;
dok on to priča, ja već zaboravljam svaku rečenicu
koju on izgovori
i nesvesno se popnem na merdevine
koje su čas narandžaste, čas roze i čas zelene,
i kroz njih mogu da vidim tužna i rastopljena lica
oronulih ljudi od straha,
ja ne poznajem njihov strah
ali shvatam da je to lav koji u isto vreme nekog dalekog
trenutka
dolazi i proždire njihove želje, njihova tela i još koješta,
to je bio vrlo jeziv prizor
ali je mene ostavio potpuno ravnodušnom,
nemac/mađar je nestao i već u sledećoj sekundi
mi šetamo po keju, po mraku, ali se ne krijemo
i osećamo miris mora potom miris lava,
njegovih šapa, koraka, njegove njuške,
i nemamo kud i bežimo daleko i dodiruje nas
njegovo krzno i sada smo opet u tom drugom mestu
i tu su merdevine
i ja moram da se popnem ako želim da zadržim svoje želje,
i popela sam se.

popela sam se

o autorki

aleksandra hrib je rođena 1993. godine u pančevu.

završila je gimnaziju "uroš predić" i trenutno studira na fakultetu za inženjerski menadžment u beogradu.

bavi se organizacijom kulturno-scenskih manifestacija, pisanjem, crtanjem, istraživanjem muzičkih žanrova, pomalo amaterski analognom fotografijom.

piše prozu kroz poeziju, a glavna inspiracija su joj snovi.

uglavnom noćne more.

pored noćnih mora, voli francuski jezik, nekomercijalne filmove i putovanja.

takođe i devendru banharta i foals.

njeni radovi su objavljeni u 35. i 36. izdanju "rukopisa", a javno su, kroz čitanje, predstavljeni beogradskoj publici kroz manifestacije poput pesničenja i femiksera.

elektronska edicija xxlibris predstavlja

aleksandra hrib: **teško disanje**

izdavač: projekat femix, beograd
femixinfo@gmail.com
tel. 063/8927-467

za izdavača: tatjana nikolić

prelom: aleksandar gubaš

ilustracije: aleksandra hrib

beograd, 2013.